

Ч Х Д О 40.

Ѡ прѣданомъ вѣсѣ ѣще во оутрѣбѣ матерней.

Имáло ѣдинъ мѣжъ кѣпнѣхъ сосъ женá та си, были когокозлѣви, творáще милостыни, и дрѣги докродѣтели. И катò живѣаха заѣднѣ много годѣни, согласѣхася да не стрѣватъ вече плòтско смѣшеніе, и така живѣаха, катò братѣл. Но врагъ цѣломѣдріа немòжеше да тѣрпѣ тѣхни те докрины: и повдѣгна мѣжатъ ѣдинъ дѣнь на похоть въ сама та велика сѣвѣшта, и тòлкова го разпáли похоть та, шото не можѣ да се стрѣпѣ, и направѣ съ женáтаси лжеодѣаніе сосъ сила, а она нещѣше и нахòкваше го, зашо мѣслеше оныо великѣй дѣнь. И рече мѣ женá та съ гнѣвъ: Ѡ безѣмне, зашо не почиташъ тòл дѣнь. Ше да мòлимъ бòга, та ако се зачне дѣтѣ въ тáл пресвѣтла нòшь, да еждѣ прѣдáдено вѣсѣ. И тòл чáсъ катò и зрече безѣмнѣ и зачá, и по врѣме родѣ мѣжеско прѣкрáсно òтроче. И кòлкото растѣше, по крáсно стáваше, и по разѣмно: сѣкой се радѣваше да го глѣда. Когá стана 12 годѣны, лѣвѣса на мáйка мѣ дѣволъ, и казáи слѣтъ три годѣны ще дòда да зѣма дѣтѣто, шомѣсѣго даровáла самá. Товá катò чѣ вѣдна мáтерь, паднá оу скòрвь и жáлость, и сѣкой дѣнь плачеше не оутѣшнѣ, а дѣтѣ то фанá да ѣ пѣта: зашо плачешъ когá ме вѣдишъ, сѣчки срòдницы когá ме вѣдатъ радѣватсе, а ты плачешъ; а тѣл мѣ казá сѣчко по тѣнко. Я дѣтѣ то се оутѣраши и ѣскòрки, вòшесѣ оуво да го не ѡнесѣ врагò (дѣвола) Повѣгна нòшемъ во іерѣсалимъ, и се исповѣда на патрѣарха, кòй то го и пратѣ при ѣдинъ коговòгоденъ постѣнникъ, когò то хрáнеше а̀нгела, кòй то мѣ донòсаше сѣки дѣнь по ѣдинъ чѣденъ хлѣвъ. Я когáто и дешѣ иѣкой да го посѣти, а а̀нгело мѣ донòсаше тогáва двá хлѣва, каккѣ то и тòл дѣнь.